

X.

OGLASNIK LAVANTINSKE ŠKOFIJE

Vsebina: 77. Okrožnica »Ingravescentibus malis« o sv. rožnem vencu. — 78. Sacra Congregatio pro Ecclesia Orientali: Monitum de normis servandis quoad clericos ritus orientalis extra fines proprii patriarchatus peregrinantes. — 79. God bl. Nikolaja Tavilića, mučenca. — 80. Pravila Zveze katoliških dijakinj. — 81. Pravila Zveze katoliških nameščenk. — 82. Pravila Zveze mladih katoliških delavk. — 83. Objave.

77.

Okrožnica papeža Pija XI. o sv. rožnem vencu.

Častitim bratom patrijarhom, primatom, nadškofoim, škofom in drugim ordinarijem, ki žive v miru in občestvu s sveto stolico; o sv. rožnem vencu blažene Device Marije, papež Pij XI.

Častiti bratje, pozdrav in apostolski blagoslov!

I.

Sv. rožni venec, mogočno orožje zoper božje sovražnike.¹

Zoper naraščajoča zla² današnjega časa — to smo povedali že ponovno, nedavno zopet v okrožnici o brezbožnem komunizmu³ — ni drugega zdravila, kakor povratek h Kristusu in njegovim svetim zapovedim. On edini namreč »ima besede večnega življenja«,⁴ in niti poedinci, niti družba ne morejo zgraditi ničesar, kar bi se sčasoma bedno ne zrušilo, ako puščajo vnemar Boga in zametujejo njegovo postavo.

Kdorkoli pa pazljivo premotriva zgodovino katoliške Cerkve, bo z lahkoto opazil, kako je z vsemi uspehi krščanskega imena združena priprošnja Matere božje in Device Marije. Kjerkoli in kadarkoli so se namreč širile zmote in skušale raztrgati nedeljivo Gospodovo suknjo, ki pomenja njegovo Cerkev, ter razdejati katoliški svet, vselej so se zatekli naši očetje s srčnim zaupanjem k njej, »ki je sama uničila vsa krivoverstva«,⁵ in po njej je bila dosežena zmagaja, ki je zopet povrnila srečnejše čase. Ko pa je brezbožno mohamedanstvo s svojimi velikanskimi brodovji in ogromnimi armadami grozilo evropskim narodom, da jih pogazi in zaslužnji, takrat so se na pobudo papežev dvignile k nebeški Materi goreče prošnje za pomoč; in sovražnik je bil poražen, njegove ladje potopljene.

¹ Razdelitev in naslova obeh delov sta povzeta po italijanskem prevodu.

² »Ingravescentibus malis« je začetek in uradno ime okrožnice.

³ Divini Redemptoris. A. A. S. 1937, vol. 29. p. 65.

⁴ Prim. Jan 6, 64.

⁵ Rimski brevir.

Prav tako pa, kakor pri skupnih nevarnostih, so se verniki vseh časov tudi v zasebnih potrebah ponižno obračali k Mariji, da bi jim ona v svoji dobrotljivosti prišla na pomoč in izprosila olajšanje in rešitev iz dušnih in telesnih bridkosti. In gotovo ni nikdar nihče zaman pričakoval njene premočocene pomoči, kdor je s pobožno in zaupno molitvijo prosil za njo.

Toda v današnjih časih grozijo človeštvu, njegovim verskim in državnim ustanovam, nevarnosti, ki niso nič manjše od nekdanjih. Ker jih namreč le premnogo prezira ali celo naravnost zametuje najvišjo in večno voljo Boga, ki daje svoje zapovedi in prepovedi, je nujna posledica tega, da slabi zavest krščanske dolžnosti, da pojema, ali celo popolnoma ugaša v srcih vera, da se slednjič začnejo majati in žalostno podirati sami temelji človeške družbe. Zato vidimo na eni strani, kako so ljudje ponekod v strastni medsebojni borbi, namreč oni ki živijo v izobilju zemeljskih dobrin in oni, ki morajo s trdim delom služiti sebi in svojcem vsakdanji kruh. Da, kakor je splošno znano, so v nekaterih deželah stvari že tako daleč, da se skuša odpraviti pravica do zasebne lastnine in upostaviti skupna last vseh dobrin. Na drugi strani pa ne manjka ljudi, ki obožujejo državo in nad vse povečujejo njeno moč, ki zatrjujejo, da je treba z vsemi sredstvi zagotoviti državni red in utrditi javno oblast, ter si domišljajo, da bodo na ta način oni odbili in onemogočili zločinske naklepe komunistov. In vendar tudi oni prezirajo luč evangeljske modrosti in delajo na to, da bi obnovili poganske zmote in njihov način življenja.

Temu se pridružuje še ona prevejana in usodno pogubna družba ljudi, ki tajijo in mrzijo Boga in se še ponašajo s tem, da so njegovi sovražniki; vsepovsod se vtihotapljuje, sramotijo vsako vero in vsak verski čut ter ga ruvajo iz src; teptajo končno vsako božje in človeško pravo in med tem ko smešijo upanje na nebeške dobrine ter ljudi mamijo z lažnivo zemeljsko srečo, ki bi si jo naj pridobili tudi po najkrivičnejši poti, — jih hujskajo z največjo predrznostjo k nemirom, h krvavim uporom, k državljanskim vojnám, ki bi naj kakor v požaru uničile ves družabni red.

In vendar, častiti bratje, kljub temu, da nam groze tako velike in tako številne nesreče in se je za bodočnost bati še večjih, nam ne sme upasti pogum, nam ne sme opešati iskreno zaupanje, ki se naslanja edino na Boga. On, ki je ustvaril ljudstva in narode ozdravljive,⁶ brez dvoma ne bo pustil propasti tistih, ki jih je odrešil s svojo dragoceno Krvjo, ne bo zapustil svoje Cerkve. A vendar se obrnimo pri tem, kakor smo že v začetku rekli, na preblaženo Devico, našo priprošnjico in zagovornico pri Bogu; »saj je namreč to njegova volja, da prejemo vse po Mariji,« — da se poslužimo besed sv. Bernarda.⁷

Med raznimi molitvami, ki se ž njimi s pridom obračamo k Mariji, zavzema brez dvoma posebno in glavno mesto sv. rožni venec, — kakor je znano vsakemu verniku. To molitev, ki jo nekateri imenujejo »Marijin psalter« ali »evangeljski brevir krščanskega življenja«, opisuje in silno priporoča naš prednik bl. sp. Leon XIII. s sledečimi jedrnatimi besedami: »Čudovit venec je to, spleten iz angelskega pozdrava, prekinjen v presledkih z Gospodovo molitvijo, zvezan z dolžnostjo premišljevanja; kako

⁶ Prim. Modr. 1, 14.

⁷ Serm. in Nativ. B. M. V. I.

⁸ Acta Leonis, 1898, vol. 18. pp. 154/5.

imenitna molitev, in kako plodovita, zlasti za dosego večnega življenja.«⁸ To dokazujejo rože, ki je iz njih ta skrivnostni venec spleten. Ali bi namreč mogli najti molitev, ki bi bila primernejša in svetejša od te? Saj je prva molitev tista, ki je prišla iz ust našega Odrešenika samega, ko so ga apostoli prosili: »Gospod, uči nas moliti!«⁹ Kako sveta je ta molitev, ki se ozira najprej na slavo božjo, v kolikor je ta od nas odvisna, potem pa na naše telesne in dušne potrebe. Kako bi bilo mogoče, da bi nam večni Oče ne prišel na pomoč, ko ga prosimo z besedami njegovega lastnega Sina?

Druga molitev je pozdrav, ki pričinja z Gabrielovimi in Elizabetinimi besedami in se končuje z ono pobožno prošnjo, ko prosimo prebl. Devico za pomoč sedaj in ob naši smrtni uri. Tem prošnjam, ki jih izgovarjamo na glas, se pridružuje premišljevanje svetih skrivnosti, ki nam predočujejo veselje, žalost in zmagoslavje Jezusa Kristusa in njegove Matere tako živo, da črpamo iz njih za lastne stiske olajšanje in tolažbo; obenem pa nas vzpodbujajo k posnemanju najsvetejših zgledov, da se tako dvigamo po stopnjah vedno višje čednosti proti blaženosti večne domovine.

Ta način molitve, ki jo je sv. Dominik na opomin od zgoraj in ne brez navdiha prebl. Device in Matere božje tako čudovito razširil, je, častiti bratje, brez dvoma lahka za vse, tudi za neuke in preproste ljudi. Daleč od pota resnice blodijo oni, ki zamujejo to molitev kot dolgočasno, venomer ponavljajočo se isto pesem, ki da je dobra kvečjemu za otroke in postarne ženice! Glede tega je treba najprej pripomniti, da se pobožnost prav tako kakor ljubezen sicer rada izliva venomer v iste vzdihne in besede, da pa vendar ne ponavlja vedno istega, marveč vedno nekaj novega, porojenega iz vedno novih občutkov ljubezni. Poleg tega izžareva ta način molitve vonj evangeljske preprostosti in zahteva poniznost srca; če pa to preziramo, ne moremo doseči nebeškega kraljestva, kakor nas Odrešenik sam uči: »Resnično, resnično vam povem, ako se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pojedete v nebeško kraljestvo!«¹⁰ A kljub temu, da ošabni in prevzetni svet smeši in zamuje Marijin rožni venec, je na drugi strani neštevilna množica svetih ljudi vseh starosti in vseh stanov, ki jim je bila ta molitev ne le najdražja in so jo z vso pobožnostjo molili, marveč so se je tudi v vseh časih posluževali kot najmogočnejšega orožja zoper hudega duha, za ohranitev čistejšega življenja, za lažjo dosego čednosti, slednjič, da bi ljudem izprosili mir. Tudi ni malo takih ljudi, ki so se odlikovali po učenosti in modrosti, ki pa kljub svojemu delu, kljub zatopljenosti v študije in znanstvena raziskovanja niso pustili, da bi minil tudi le en dan, da bi na kolenih pred podobo Matere božje ne molili te prelepe molitve. Prav tako so ravnali celo kralji in vladarji in so kljub obilnim skrbem in veliki zaposlenosti imeli to molitev za svojo dolžnost. Zatorej tega skrivnostnega venca ne nosijo in ne prebirajo le revne in preproste roke, marveč je v čast vsakemu človeku, naj je kateregakoli stanu.

Še enega nočemo molče preiti: da je namreč preblažena Devica tudi v naših časih z vsem poudarkom priporočala to molitev, ko se je prikazala nedolžni deklici v lurški votlini in jo s svojim zgledom učila to molitev. Zakaj torej tudi mi ne bi mogli vsega upati od Marije, če jo prav in pobožno, kakor se spodobi, s to molitvijo častimo?

⁹ Luk 11, 1.

¹⁰ Mat 18, 3.

Naša želja, častiti bratje, je, da bi zlasti v prihodnjem mesecu oktobru vsi verniki s poglobljeno pobožnostjo molili to molitev, in to ne le po cerkvah, temveč tudi na svojih domovih. To pa bi se naj vršilo letos prav posebno s tem namenom, da bi sovražniki božjega imena, to je vsi oni, ki zametujejo večnega Boga in ga predrzno prezirajo, vsi oni, ki zalezujejo katoliško Cerkev in svobodo, ki ji upravičeno pripada, vsi oni slednjič, ki se s toliko besnostjo borijo zoper božje in človeške pravice, ki skušajo zrušiti in upropastiti človeško družbo, — da bi torej vsi ti na premoogočno priprošnjo prebl. Device in Matere božje končno vendarle upognili kolena ter se skesano povrnili na pravo pot, k veri in pod Marijino varstvo. Ona, ki je nekoč zmagovito izgnala iz krščanskih dežel zloglasna krivoverstva Albigencev, ona naj prežene na naše ponižne prošnje tudi sodobne zablode, zlasti zablode komunizma, ki iz več razlogov, zlasti po mnogih zločinih spominjajo na one iz prejšnjih časov. In kakor se je nekoč ob času križarskih vojn razlegal en sam glas, ena sama prošnja iz ust evropskih narodov, tako naj bi se tudi danes po vesoljnem svetu, po mestih in trgih, po vaseh in zadnjih naseljih, dvigala ena sama vroča prošnja k mogočni božji Materi, da bi bili omenjeni sovražniki krščanske in človeške omike premagani in da bi utrujenim in zbežanim narodom zopet zasijal pravi mir. Če bodo storili to vsi, kakor je treba, z velikim zaupanjem in z gorečo pobožnostjo, potem smemo upati, da bo prebl. Devica tudi v današnjih dneh kakor nekoč izprosila od svojega božjega Sina, da bodo valovi sedanjih viharneh časov upadli, se poglobili in umirili; da bo sijajna zmagava venčala to plemenito molivno tekmo kristjanov.

II.

Sv. rožni venec budilec krščanskih kreposti v nevarnostih današnjega časa.

Marijin rožni venec pa ni samo mogočno orožje zoper sovražnike Boga in vere, marveč navaja tudi k evangelijskim čednostim, ki jih vzbuja in goji v slehernem srcu.

V prvi vrsti goji in hrani čednost vere, ki se v premišljevanju svetih skrivnosti zlahka na novo poživi, in dviga misli k božjim razodetim resnicam. Vsakomur je jasno, kako je to zveličavno zlasti za današnje čase, ko premnogo ljudi, celo med kristjani, navdaja neka mrznja do duhovnih reči in so jim zoprne krščanske resnice.

Nadalje poživlja rožni venec upanje na večne dobrine, ko premišljujemo v zadnjem delu Jezusovo in Marijino zmago, ki nam kaže odprta nebesa in nas vabi, da si izvojujemo večno domovino. In dočim se danes tako zelo polašča ljudi neugnano hlepenje po zemeljskih stvarih, ko se ljudje vsak dan huje ženejo za minljivim bogastvom in za bežnimi užitki tega sveta, pa rožni venec vsakogar blagodejno kliče nazaj in obrača k nebeškimi zakladom, »ki se jim tat ne približa in jih molj ne uniči«,¹¹ nazaj k neminljivim dobrinam.

In ljubezen, ki je v premnogih opešala in se ohladila, kako da se ne bi na novo užgala in razplamtela v srcih vseh tistih, ki s sočutnim srcem premišlujejo trpljenje in smrt našega Odrešenika ter bolečine njegove prežalostne Matere? In nemogoče je, da bi se iz te ljubezni do Boga ne porodila tudi globlja ljubezen do bližnjega, če le pazljivo premišljujemo,

¹¹ Mat 12, 33.

koliko naporov in bolečin je prestal naš Gospod, da bi vsem vrnil izgubljeno dediščino otrok božjih.

Zato vam bodi, častiti bratje, zelo pri srcu, da se ta tako zelo plodonosna molitev dan na dan bolj razširja, da jo bodo vsi prav visoko cenili, in da bo tako dvignila pobožnost vsakogar. Po vas in po onih, ki vas s svojim delom podpirajo pri skrbi za čredo, ki vam je izročena, — naj postane slava in korist te molitve jasna vernikom vseh slojev.

Iz nje naj mladina zajema moč, da bo mogla krotiti naraščajoče mize greha in ohraniti čistost srca varno in neomadeževano; v njej naj starčki v svojih bojaznih in notranjih stiskah najdejo oddih, tolažbo, mir. Njim pa, ki so se posvetili Katoliški akciji, naj rožni venec podeli novega ognja in navdušenja za tem bolj vneto in živahno apostolsko delo, ki so ga sprejeli; vsem pa, ki jih tarejo kakršnekoli nadloge, posebej umirajočim v smrtnem boju, naj prinaša olajšanje in krepi upanje na večno zveličanje.

Družinski očetje in matere naj prav posebno tudi v tem dajejo svojim otrokom dober zgled. Zlasti ob večerih, ko se vračajo vsi od svojih opravkov in napornega dela domov, naj bi se zbirali pred podobo nebeške Matere in enoglasno, z enim srcem in v eni veri skupno molili — starši naprej — sv. rožni venec. Prekrasna in zveličavna navada je to. Ali je mogoče, da bi se po njej ne razlival na družinsko življenje veseli mir in obilica nebeških darov? Radi tega imamo Mi navado, da novoporočencem, ki jih pogostokrat sprejemamo v avdijencah, podarimo rožni venec in jim na vso moč priporočamo to molitev; tudi jih zopet in zopet opominjamo, naj niti en dan ne opustijo te molitve, pa naj bi jih tlačilo še toliko skrbi in dela; pri tem jih opozarjamo na svoj lastni zgled.

Iz teh razlogov, častiti bratje, smo mislili, da je primerno, ako vas in po vas vse vaše vernike živo vzpodbudimo k tej pobožnosti; prav nič ne dvomimo, da se boste temu Našemu povabilu radi odzvali, kakor je to vaša navada, in da si boste tako nabrali bogatih sadov.

A še en razlog je, ki nas nagiblje, da naslavljamo na vas to okrožnico. Želimo namreč, da bi se vsi Naši sinovi v Kristusu skupno z Nami zahvaljevali nebeški Materi božji za vrnjeno Nam trdnejše zdravje. To milost namreč pripisujemo, kakor smo že ob priliki omenili,¹² deviški svetnici iz Lisieux-ja, namreč sv. Tereziki Deteta Jezusa; vemo pa tudi, da vse dobrote prejemamo od Vsemogočnega po rokah Matere božje.

Slednjč ne moremo opustiti te prilike, da ne bi omenili predrznega sramotenja, ki se je prizadelo preblaženi Devici v nedavno objavljenem javnem spisu ter hočemo skupno s škofi in ljudstvom one dežele, ki časti Marijo kot »Kraljico Poljske«, tej vzvišeni Kraljici tudi s svojo pobožnostjo dati dolžno zadoščenje in obenem vsemu svetu naznaniti ta svetoskrunski zločin, ki se je izvršil nekaznovano pri tako omikanem narodu.

Sedaj pa podeljujemo v poroštvo nebeških milosti in v dokaz Naše očetovske naklonjenosti iz ljubezni polnega srca vam, častiti bratje, kakor tudi vernikom, ki so vam izročeni, apostolski blagoslov.

Dano v gradu Gandolfo blizu Rima, dne 29. septembra na god sv. Mihaela nadangela, 1. 1937. v 16. letu Našega papeževanja.

Papež Pij XI.

Naročilo. To papeško okrožnico naj čč. gg. dušni pastirji vernikom preberejo s prižnice, ter jim priporočajo čimbolj pobožno molitev svetega rožnega venca.

¹² Pismo kardinalu Pacelliju, Osserv. Rom. 5. sept. 1937.

Sacra Congregatio pro Ecclesia Orientali

Monitum de normis servandis quoad clericos ritus orientalis extra fines proprii patriarchatus peregrinantes.¹

Sacrae Congregationi pro Ecclesia Orientali pluries etiam recenter relatum est viros quosdam fraudulentè falsa documenta exhibentes et sacerdotum orientalium nomen ac vestem usurpantes per varias regiones vagari, eleemosynas quaerere, Missarum stipendia colligere, imo et facultatem Divinum Sacrificium celebrandi postulare.

Ne istae gravissimae ac sacrilegae fraudes suum habeant deprecabilem exitum, eadem Sacra Congregatio locorum Ordinarios instantissime rogat ut normas et decreta memorent quae Apostolicae Sedes ad praecavendos huiusmodi dolos et damna non semel tradidit.

Praesertim vero in mentem revocari et observari debent: »Decretum »Qua sollerti« d. 23 decembris a. 1929 (A. A. S., XXII, 1930, p. 99) de clericis orientalibus qui in Americae vel in Australiae regiones immigrant ad curam spiritualem fidelibus proprii ritus praestandam; Decretum »Non raro accidit« d. 2 ianuarii a. 1930 (A. A. S., XXII, 1930, p. 106) de clericis orientalibus qui in easdem regiones se conferunt ob aliam causam oeconomicam vel moralem et ad breve tempus; Decretum »Saepenumero« d. 7 ianuarii a. 1930 (A. A. S., XXII, 1930, p. 108) de clericis orientalibus eleemosynas, pecuniam vel Missarum stipendia colligentibus extra orientales dioeceses; Decretum »Quo facilius« d. 26 septembris a. 1932 (A. A. S., XXIV, 1932, p. 344) de clericis orientalibus praeter proprium Patriarchatum versantibus. Haec decreta inter alia praescribunt nullum sacerdotem orientalem ad Missae celebrationem extra proprium Patriarchatum admitti posse nisi exhibeat authenticas et adhuc validas litteras commendatitias Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali (cfr. etiam can. 804, § 1. C. I. C.) et nullum Ordinarium latinum in proprio territorio permittere posse clerico orientali, cuiusvis ordinis et dignitatis, sive pecuniae sive stipendiorum Missarum collectas facere, sine authentico et recendi rescripto eiusdem Sacrae Congregationis (cfr. etiam can. 622, § 4, C. I. C.).

Si aliquando, propter adiuncta omnino peculiaribus, pecuniae vel stipendiorum Missarum collectam permittere iudicaverit, ipsa Sacra Congregatio Episcopos locorum singillatim et expresse certiores faciet de hac licentia ac de ratione tributae concessionis. Nullus ideo Ordinarius, extra casum quo ipsemet a S. Sede, vel directe vel per Legatum Romani Pontificis praemonitus fuerit, ullo modo concedere poterit vel permittere ut quaelibet collecta a clericis orientalibus in sua ditione fiat.

Quod si fecerint, ipsi respondere tenentur de Missarum celebratione, et pro modo culbae, de auxilio praestito quoad pecuniam et stipendia seu intentiones Missarum collecta. (Cfr. Decretum »Saepenumero d. 7 ianuarii a. 1930, A. A. S., XXII, 1930, p. 109).

Ut securius qualiscumque abusus vitetur rogantur Excmi Ordinarii ut de his normis certiores faciant suos sacerdotes, praesertim ecclesiarum rectores, domos religiosas, et quatenus opus sit, etiam fideles.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, d. 20 iulii a. 1937.

¹ AAS, an. et vol. XXIX, num. 10, pag. 342.

God bl. Nikolaja Tavilića, mučenca.

God bl. Nikolaja Tavilića, mučenca, se je raztegnil na vse škofije kraljevine Jugoslavije; obhajal se bo z mašo in oficijem kot festum duplex minus na dan 14. novembra, začenshi s tekočim letom 1937.

Mašni obrazec in oficij se dobita v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Tozadevni odlok se glasi:

Sacra Congregatio Rituum

Z 1/1937.

Ordinariatus Archidioeceseos Zagrebiensis.

R. P. D. Antonius Bauer, Archiepiscopus Zagrebiensis necnon Coetus Episcoporum Regni Jugoslaviae Praeses Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI humillime exposuit per Decretum Sacrae Rituum Congregationis diei 6 Junii 1889 cultum publicum et ecclesiasticum Beati Nicolai Tavilei (Tavilić) de Sibenico, Ordinis Fratrum Minorum, qui die 14 novembris 1391 pro Fide a mohametanis Hierosolymis martyrio affectus fuit, apostolica auctoritate a Leone Pp XIII confirmatum fuisse. Post cultus confirmationem festum cum Officio et Missa propriis de eodem Beato dioecesi Sibenicensi in qua ipse ortum habuerat sub ritu duplici maiori concessum fuit, et dein Decreto Sacrae Rituum Congregationis diei 20 Augusti 1936, idem festum, sub eodem ritu, Officio et Missa, ad territorium Administrationis Apostolicae iam Jadrensis Dioecesi Sibenicensi adiectae, extensum fuit. Quum vero in votis omnium sit ut cultus huius Beati, Slavoniae Gentis decoris magis magisque in dies augeatur, praesertim ut fideles in Fide catholica firmentur et ad eius strenuam defensionem semper excitentur. Archiepiscopus Zagrebiensis nomine quoque Episcoporum sodalium Jugoslaviae ab eodem Sanctissimo Domino Nostro instanter implovavit ut festum Beati Nicolai Tavilei Martyris ad omnes Regni Jugoslaviae Dioeceses pro die eius natali, nempe decima quarta novembris, cum Officio et Missa propriis, pro Dioecesi Sibenicensi et Administratione Apostolica iam Jadrensi approbatis, sub ritu tamen duplici minori extendatur, cum commemoratione S. Josaphat Episcopi et Martyris, necnon cum facultate celebrandi eiusdem Beati Nicolai solemnitate externam vel Dominica quae incidat in ipsam diem 14 Novembris vel Dominica proximiori. Petierunt denique praedicti Praesules Oratores et in textu Officii et Missae in honorem Beati Nicolai Tavilei Martyris, pro dioecesi Sibenicensi et Administratione Apostolica iam Jadrensi approbatae, sextae lectioni haec verba addantur:

»Et Pius Papa Undecimus, anno millesimo nongentesimo trigesimo septimo, ad omnes Regni Jugoslaviae Dioeceses Festum eiusdem Beati cum officio et Missa approbatis benigne extendit.«

Sanctitas porro Sua has praeces Coetus Episcoporum Regni Jugoslaviae Dioecesium ab Archiepiscopo Zagrebiensi porrectis et ab infra-scripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto relatas peramanter excipiens, benigne in omnibus pro gratia annuere dignata est iuxta

preces, servatis Rubricis et Decretis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 10 Martii 1937.

C. Card. Laurenti, m. p., S. R. C. Praefectus.

L. ✕ S.

A. Carinci, m. p., S. R. C. Secretarius.

Addenda in Directorio:

13. Nov. Sabb. Vesp. de seq. (ut in Dir.), com. praec., **B. Nicolai Tavilić M.**, (Or. pr.), S. Iosaphat Ep. Mr. (Ant. et V. ex 2. Vesp.), et S. Didaci (Ant. Eugē serve, V. Amavit);

14. Nov.: Vir. ✕ Dom. 26. post Pent., 6. post Epiph., 4. Nov., De ea, sem. — Ad Laud. com. B. Nicolai Tavilić M. et S. Iosaphat Ep. M. (Ant. et V. ex 1. Vesp.).

M, pr., Gl., 2. Or. B. Nicolai (Or. pr., Secreta et Postcomm. ex M. Laetabitur de coi un. Mart.), 3. Or. S. Iosaphat, Cr. (S.). —

V. 2., com. seq. (Ant. O Doctor), B. Nicolai M. et S. Iosaphat (Ant. de Ld., V. ex 1. Vesp.).

Oratio: Deus, qui beatum Nicolaum fidei propagandae zelo et martyrii palma gloriosum effecisti: praesta quaesumus, ut eius exemplo et intercessione viam mandatorum tuorum currentes, aeternae vitae bravium accipere mereamur. Per Dominum.

80.

Pravila Zveze katoliških dijakinj.

Značaj in namen.

Člen 1. Zveza katoliških dijakinj je organizacija Slovenske Katoliške akcije. Zanja veljajo pravila Slovenske Katoliške akcije in ta pravila.

Člen 2. Zveza katoliških dijakinj vodi apostolsko delo med dijakinjami in jih šola zanj.

Člen 3. Zveza katoliških dijakinj praznuje kot svoja posebna praznika praznik Kristusa Kralja in praznik Marije dobrega sveta.

Člen 4. Namen Zveze katoliških dijakinj je:

a) izoblikovati po verskih in нравnih načelih novo dijakinjo, ki bo modra, značajna, močne volje in čista; požrtvovalna in usmiljena za duhovno bedo drugih;

ki bo študij krščansko pojmovala;

ki bo nadnaravno mislila, živela stalno v milosti božji ter skušala v sebi in drugih upodobiti Kristusa;

b) osvojiti dijakinje za Kristusovo kraljestvo;

prepojitj s Kristusovim duhom njihovo osebno in domače življenje ter vse lastno okolje.

Člen 5. Temeljne naloge Zveze katoliških dijakinj so:

a) Vse delo in življenje nadnaravno usmerjati.

b) Mišljenje članic očiščevati od sodobnih zmot in izgraditi v njih močno katoliško načelnost.

c) Buditi in šolati vest zlasti v stvareh, kjer so sodobne zmote in zablode otopile moralno čutenje; gojiti krščanski idealizem proti življenjskemu materializmu.

d) Izgraditi polno uspešno organizacijo in jo ohranjovati na višini.

e) Izšolati čim več voditeljic za lastno organizacijo in potem za druge organizacije Katoliške akcije.

f) Šolati za akcijo v lastnem okolju.

g) Vršiti notranjo akcijo med lastnimi članicami, zunanjo pa med nečlanicami.

Za akademkinje še posebej:

h) Proučevati katoliška načela s posebnim ozirom na znanstvene panoge univerze; usmerjati znanstveno udejstvovanje proti zmotam komunizma, kapitalizma in pretiranega nacionalizma, proučevati temelje in praktične možnosti novega krščanskega reda v družbi in državi.

i) Priprava za lastno družinsko življenje.

Sredstva.

Člen 6. Sredstva so nadnaravna in naravna, duhovna in gmotna, zlasti:

a) Zaupanje v Boga in njegovo pomoč pri delu v Katoliški akciji; molitev, prejemanje zakramentov; oblikovanje lastnega značaja pod vodstvom posebnega duhovnega voditelja; duhovne vaje in obnove; zgled, žrtvovanje in zadoščevanje za druge;

b) študij;

c) preizkušene propagandne, organizatorne in delovne metode sploh;

d) seje in sestanki, krožki in tečaji, predavanja, gojenje plemenite družabnosti, prireditve in taborenja;

e) skrb za telesno zdravje, moč in delovno zmožnost članic;

f) knjižnice, izdajanje publikacij;

g) članarina, podpore, volila in drugi dohodki.

Članstvo in ustroj.

Člen 7. Članice so dijakinje srednjih šol in univerz.

Članice sprejema pri akademkinjah odsekovni odbor z dvetretjinsko večino, pri srednješolkah odsekovni odbor z navadno večino; sprejem mora potrditi pristojni podzvezni odbor.

Člen 8. Zveza katoliških dijakinj se deli na dve podzvezi: akademsko in srednješolsko.

Člen 9. Akademsko podzveza se deli na fakultetne odseke.

Člen 10. Srednješolska podzveza se deli na odseke po zavodih; odseki se delijo na oddelke, kakor določi poslovnik. Dijaški vzgojni zavodi imajo po potrebi lastne skupine, enako dijakinje, ki se v šolo vozijo.

Ostali organi.

Člen 11. Organi Zveze katoliških dijakinj so zvezni, podzvezni in krajevni odbori, sveti in občni zbori.

V Rogaški Slatini, dne 24. septembra 1937.

† Dr. Ivan J. Tomažič,
škof lavantinski.

† Gregorij Rožman,
škof ljubljanski.

Pravila Zveze katoliških nameščenk.

Značaj in namen.

Člen 1. Zveza katoliških nameščenk je organizacija Katoliške akcije. Zanj veljajo pravila Slovenske Katoliške akcije in ta pravila.

Člen 2. Zveza katoliških nameščenk vodi apostolsko delo med dekleti svojega okolja in jih šola zanj.

Člen 3. Zveza katoliških nameščenk praznuje kot posebna praznika praznik Kristusa Kralja in praznik Marijinega Oznanjenja.

Člen 4. Namen Zveze katoliških nameščenk je:

a) izoblikovati po verskih in nravnih načelih dekleta, ki bo modra, značajna, močne volje in čista; požrtvovalna in usmiljena za duhovno bedo drugih;

ki bo svoj poklic krščansko pojmovala;

ki bo nadnaravno mislila, živela stalno v milosti božji ter skušala v sebi in drugih upodobiti Kristusa;

b) osvojiti dekleta za Kristusovo kraljestvo; prepojiti s Kristusovim duhom njihovo osebno in domače življenje ter vse njihovo okolje.

Člen 5. Temeljne naloge Zveze katoliških nameščenk so:

a) Vse delo in življenje nadnaravno usmerjati.

b) Mišljenje članic očiščevati od sodobnih zmot in izgraditi v njih močno katoliško načelnost.

c) Buditi in šolati vest zlasti v stvareh, kjer so sodobne zmote in zablode otopile moralno čutenje; gojiti krščanski idealizem proti življenjskemu materializmu.

d) Izgraditi polno uspešno organizacijo in jo ohranjovati na višini.

e) Izšolati čim več voditeljic za lastno organizacijo.

f) Šolati za akcijo v poklicnem in družinskem okolju.

g) Vršiti notranjo akcijo med lastnimi članicami, zunanjo pa med nečlanicami.

h) Priprava za lastno družinsko življenje.

i) Pridobivati družine iz svojega okolja za Kristusa in Cerkev.

Sredstva.

Člen 6. Sredstva so nadnaravna in naravna, duhovna in gmotna, zlasti:

a) Zaupanje v Boga in njegovo pomoč pri delu v Katoliški akciji; molitev, prejemanje zakramentov; oblikovanje lastnega značaja pod vodstvom posebnega duhovnega voditelja; duhovne vaje in obnove; zgled; žrtvovanje in zadoščevanje za druge;

b) spoznavanje verskih in nravnih načel ter proučevanje socialnih vprašanj;

c) preizkušene propagandne, organizatorne in delovne metode sploh;

d) seje in sestanki, krožki in tečaji, predavanje, gojenje plemenite družabnosti in pireditve;

e) skrb za telesno zdravje, moč in delovno zmožnost članic;

f) knjižnice, izdajanje publikacij;

g) članarina, podpore, volila in drugi dohodki.

Članstvo in ustroj.

Člen 7. V Zvezi katoliških nameščenk je včlanjena ženska mladina do poroke.

Članice sprejema odsekovni svet.

Člen 8. Zveza katoliških nameščenk se deli na dve škofijski podzvezi; škofijska podzveza se deli na pokrajinska okrožja, ta pa na krajevne odseke. Odsek se deli na oddelke, kakor določa poslovnik.

Člen 9. Organi Zveze katoliških nameščenk so: zvezni, škofijski, pokrajinski in krajevni odbori, sveti in občni zbori.

V Rogaški Slatini, dne 24. septembra 1937.

† Dr. Ivan J. Tomažič,
škof lavantinski.

† Gregorij Rožman,
škof ljubljanski.

82.

Pravila Zveze mladih katoliških delavk.

Značaj in namen.

Člen 1. Zveza mladih katoliških delavk je organizacija Katoliške akcije. Zanj veljajo pravila Slovenske Katoliške akcije in ta pravila.

Člen 2. Zveza mladih katoliških delavk vodi apostolsko delo med mladimi delavkami in jih šola zanj.

Člen 3. Zveza mladih katoliških delavk praznuje kot posebna praznika praznik Kristusa Kralja in praznik Marijinega Oznanjenja.

Člen 4. Namen Zveze mladih katoliških delavk je:

a) izoblikovati po verskih in nravnih načelih delavko, ki bo modra, značajna, močne volje in čista; požrtvovalna in usmiljena za duhovno bedo drugih;

ki bo delo krščansko pojmovala;

ki bo nadnaravno mislila, živela stalno v milosti božji ter skušala v sebi in drugih upodobiti Kristusa;

b) osvojiti delavke za Kristusovo kraljestvo;

prepojiti s Kristusovim duhom njihovo osebno in domače življenje ter vse delavsko okolje.

Člen 5. Temeljne naloge Zveze mladih katoliških delavk so:

a) Vse delo in življenje nadnaravno usmerjati.

b) Mišljenje članic očiščevati od sodobnih zmot in izgraditi v njih močno katoliško načelnost.

c) Buditi in šolati vest zlasti v stvareh, kjer so sodobne zmote in zablude otopile moralno čutenje; gojiti krščanski idealizem proti življenjskemu materializmu.

d) Izgraditi polno uspešno organizacijo in jo ohranjati na višini.

e) Izšolati čim več voditeljic za lastno organizacijo.

f) Šolati za akcijo v delavskem in družinskem okolju.

g) Vršiti notranjo akcijo med lastnimi članicami, zunanjo pa med nečlanicami.

h) Priprava za lastno družinsko življenje.

i) Pridobivati delavske družine za Kristusa in Cerkev.

Sredstva.

Člen 6. Sredstva so nadnaravna in naravna, duhovna in gmotna, zlasti:

a) Zaupanje v Boga in njegovo pomoč pri delu v Katoliški akciji, molitev, prejemanje zakramentov; oblikovanje lastnega značaja pod vodstvom posebnega duhovnega voditelja; duhovne vaje in obnove, zgled; žrtvovanje in zadoščevanje za druge;

b) spoznavanje verskih in nravnih načel ter proučevanje socialnih vprašanj;

c) preizkušene propagandne, organizatorne in delovne metode sploh;

d) seje in sestanki, krožki in tečaji, predavanje, gojenje plemenite družabnosti in prireditve;

e) skrb za telesno zdravje, moč in delovno zmožnost članic;

f) knjižnice, izdajanje publikacij;

g) članarina, podpore, volila in drugi dohodki.

Članstvo in ustroj.

Člen 7. V Zvezi mladih katoliških delavk je včlanjena ženska delovna mladina od 14. do 25. leta ali do poroke.

Članice sprejema odsekovni svet.

Člen 8. Zveza mladih katoliških delavk se deli na dve škofijski podzvezi; škofijska podzveza se deli na pokrajinska okrožja, ta pa na krajevne odseke. Odsek se deli na oddelke, kakor določa poslovnik.

Člen 9. Organi Zveze mladih katoliških delavk so: zvezni, škofijski, pokrajinski in krajevni odbori, sveti in občni zbori.

V Rogaški Slatini, dne 24. septembra 1937.

† Dr. Ivan J. Tomažič,

škof lavantinski.

† Gregorij Rožman,

škof ljubljanski.

83.

Objave.

Iskanje v župnijski kroniki. Voditelji župnijskih kronik naj jih pregledajo in naj ugotovijo, ali se je pred približno 50 leti zgodil kak cerkveni rop večjega obsega in ali je ta rop ostal nepojasnen ali ne. O uspehu tega pregleda naj čimprej obvestijo kn. šk. ordinariat.

Lavantinski knezoškofijski ordinariat

v Mariboru, dne 20. oktobra 1937.